

смѣтане, география, история и други нови науки, по-трѣбни за търговци, занаятчии и защита предъ турските сѣдилища. Първенцитѣ се съгласили и училището се отворило. Одринскиятъ гръцки митрополитѣ съ заповѣдъ забранилъ на българскитѣ свещеници да учатъ децата на български езикъ. Отъ този моментъ настѣпва въ Сливенъ народно погърчване чрезъ училищата. Владичитѣ поискали отъ българскитѣ чорбаджии да измѣнятъ имената си отъ български на гръцки, да се облѣкатъ въ гръцки дрехи (антерии и джубета) да боядисатъ кѣшитѣ си по гръцки и да приказватъ по гръцки.

Така се захваща елинизацията не само на сливенци, а и на всички първи граждани въ Ямболъ, Котелъ, Стара-Загора, Пловдивъ, Търново и т. н. Учителитѣ, гърци или погърчени българи, били назначавани и изпращани отъ владичитѣ да се турятъ начело на общината, като граматисти-секретари, бирници и други гръцки органи. Въ 1812 г. въ Сливенъ дошла заповѣдъ отъ Одринъ, че е забранено да се правятъ върху иконитѣ надписи съ български букви и по български езикъ. Сѣщо така върху плочитѣ по гробоветѣ на умрѣли българи надписитѣ трѣбвало да бждатъ само по гръцки.

Посещавалъ ли е малкиятъ Йорданъ гръцкото училище, точно не се знае, но понеже той въ споменитѣ си силно укорява гръцкитѣ учители, които нарича про-стаци, лакомии, грабители, бездѣлници, съ положителностъ може да се твърди, че той е билъ даденъ да учи въ гръцко училище, та затова и познава учителитѣ, каква работа вършели.

Презъ 1814 г. баба Драгана умрѣла, та младежътъ отново останалъ самъ и безъ издрѣжка. Въ тази година много сливенци заминавали за Иерусалимъ. Пъргавиятъ Йорданъ, вече 15 годишенъ момъкъ, заминалъ, като прислужникъ, съ една отъ групитѣ за Божи гробъ. Цѣла 1815 год. Селимински прекаралъ съ търговци въ Палестина, въ Сирия и въ Арабия, гдето научилъ арабски. На връщане отъ Иерусалимъ въ 1816 г. търговецътъ хаджи Петъръ отъ Казанлъкъ го завелъ въ гр. Айвали (Кидония) на брѣга на Егейско море въ Мала Азия (срещу островъ Митилинъ) и го настанилъ въ тамошното класно